





РОЗДІЛ 1

Зруйнована мрія

З раннього дитинства Уля мріяла, що стане співачкою. І що голос її буде серця мільйонів надихати. На ніч, коли лягала спати, вона постійно уявляла, що йде до сцени, а там, у залі, сидять тисячі людей, завмерши в очікуванні зірки. Спалахують вогні, починають грати мелодію музиканти — і виходить вона. Натовп гуде, а Уля лише всміхається й починає співати. І душа її тієї миті літає, немов вільна пташка, яка пропускає між пір'ячком вітер і прислухається до шепоту ланів унизу.

Однак Уля не уявляла, що співатиме саме в своїй країні. Їй хотілося відростити крила, щоб полетіти кудись

далеко-далеко. І стати кимось на кшталт закордонних зірок. Роздавати автографи, виходити на здоровезні сцени, мати своїх музичних агентів. Вона хотіла стати відомою на весь світ. Аж ніяк не менше. Та поки Улі було всього одинадцять. І вона могла лише проживати все це у своїх фантазіях та вірити, що одного разу вони стануть реальністю.

Її однокласниці чомусь не були такими амбітними. Вони мріяли про нові сукні, телефони, книжки та бозна-що. Ніхто з них не прагнув підкорити світ. Може, саме тому Уля швидко стала популярною у школі, але це їй не надто бентежило. Єдине, що мало значення, — їй велика мрія. Вона була не з лякливих, на відміну від інших дівчат. Ті боялися навіть вірш біля дошки розказати, не те що на сцені співати. Уля ж завжди брала на себе ініціативу в будь-якій активності. Хіба що народних пісень співати соромилася. Вони здавалися їй якимись немодними й ніби створеними тільки для бабусь.

— От побачиш, ти ще пишатимешся мною, коли я виступатиму десь у Америці, — одного вечора сказала Уля мамі. — А може, й жити туди поїду. І тебе заберу.

— А де ця Америка? — запитав молодший брат, пригинивши на мить гратися машинками.

— Це дуже далеко від рідної землі, Тарасику, — сумно відповіла мама. — Але я пишатимуся тобою, Уляночко, де б ти не була.

Уля гордо задерла носа й стрибнула на ліжко. Завтра у неї важливий день. Вона вдягне в школу нову сукню, щоб заспівати пісню англійською, тому обов'язково треба добре виспатися.

— Кидай уже свої машинки й вимикай світло, — пирхнула вона до Тарасика.

— Але ще... рано, — образився хлопчик. Він подивився спочатку на Улю, потім на маму, яка стояла на порозі.

— Ти можеш погратися у нашій з татом кімнаті, — пожаліла мама сина.

Тарасик зібрав усі свої машинки й радісно потупцював із дитячої.

— Добраніч, Уляночко, — лагідно мовила мама. Вона вимкнула світло, залишивши Улю на самоті.

Дівчина зраділа, оскільки з молодшим братом заспати було завжди складно. Він то хникав, то кликав маму, щоб та принесла йому молока, то бурмотів щось собі під ніс. Тиші Уля не чула вже кілька років. Вона із сумом згадала ті часи, коли ще не мусила ділити кімнату з братом, і, обійнявши м'якого великого джмеля

на ім'я Бджо, зручно вместилася в ліжку. Уля вже була дорослою для іграшок, але ця слугувала їй подушкою. Не могла ж вона розлучитися одразу з усіма! Ляльки тепер самотньо лежали в шафі, а конструктори забрав брат. Залишився тільки Бджо. Вірний джміль, з яким Уля колись ділилася таємницями. Тепер він стеріг її сон і був чи не єдиним другом. Хоч у школі дівчина й була популярною, та ні з ким по-справжньому не дружила. Інші дівчата чомусь не кликали гуляти, а хлопці... Усі вони були дурнуватими. Смикали за волосся, сипали невдалими жартами, намагалися задерти спідницю. Улі це не подобалося, тому однокласників вона уникала.

«То вони так залицяються, — пояснювала мама. — Не знають іще, як правильно».

«Тоді з хлопцями я точно дружити не буду», — думала Уля.

І справді. Навіщо їй друзі, якщо вона стане зіркою й поїде звідси? Треба просто почекати. Ще декілька років у школі, потім консерваторія — і прощайте. Уля розпланувала все своє життя, і в ньому не було місця для людей, які не мають справжніх мрій. Міцно стиснувши джмеля Бджо, вона заплющила очі й незабаром поринула в солодкий сон. Марилося Улі, ніби вона вже

зовсім доросла, стала відомою співачкою. Безтурботно гуляла Нью-Йорком, прислухаючись до звуків метушливого міста. Хтось упізнавав її та нишком намагався сфотографувати, однак Уля не заперечувала проти такої уваги. Вона ще більше задирала голову й поправляла русе, гладко зачесане волосся. Клац-клац — чулися звуки камери. Гуділи таксі, розмовляли люди. Усі ці звуки зливалися в одну-єдину мелодію. Гомін міста. Так і ходила Уля вулицями, підспівуючи Нью-Йорку й відчуваючи запах щастя просто в повітрі.

Не встигла вона подивитися свій сон, як щось різко висмикнуло її з нього. Це було аж ніяк не схоже на музику. Звуки, які лунали невідомо звідки, Улі одразу не сподобалися. Дивні. Не чувані досі. Незнайомі. Дівчина здригнулася чи то від холоду, чи то від страху, який стиснув її свідомість металевими щипцями. Щось не так... За дверима дитячої сперечалися мама з татом, тоді як Тарасик нічого не чув й міцно спав у своєму ліжку. Годинник показував п'яту ранку. Що ж могло статися так рано? Розгублена, дівчина тихенько встала й прочинила двері. Мама з татом зустріли її переляканими поглядами. Вона бачила їх такими лише одного разу — коли її забрали до лікарні з важким отруєнням. Невже у когось із них те саме? Уля

часто закліпала, розгубленість зростала. Здавалося, мама з татом мовчали цілу вічність, переглядаючись одне з одним.

— Уляночко, ти сьогодні до школи не підеш, — присіла мама біля доньки.

— Що? Як не піду? — мало не закричала Уля. У свідомості промайнув майбутній виступ: вона співає в новій сукні, а потім усі аплодують. Не втрачаючи надії на те, що має вибір, дівчина вперто додала: — Ні, я піду.



— Донечко, — стиха промовила мама. Її очі сльозилися, а руки тремтіли. — Ти ж знаєш, чому останнім часом усіх попереджали, де розташовані укриття?

— Ну... так, знаю. Щоб сховатися в разі чого, — відповіла Уля.

— Так от, — прошепотіла мама, потираючи Улю по плечах. — «У разі чого» настало.

— Росія напала на Україну. Почалася війна, — сухо промовив батько.



Уля подивилася на нього так, наче хотіла перевірити, чи бува це не розіграш. Війна? Така, про яку розповідала прабабуся? Справжня війна? І що буде? А як же... її велика мрія? Уля розплакалася. Мама пригорнула її до себе й теж почала схлипувати.

— Дочо, все буде добре. Я тобі обіцяю, — сказала вона.

— А мій виступ? — запитала Уля.

Вона досі не могла повірити в те, що не буде сьогодні співати. Чи, може, це сон? Страшний сон? Не треба було так рано лягати! Уля вирвалася з маминих обіймів і кинулася назад у ліжко, щоб знову заснути й прокинутися вже в нормальному житті зі своїми планами на майбутнє. Проте, коли вона побачила Тарасика, який щойно встав, своє розстелене ліжко, джмеля Бджо, приготовану звечора сукню, що лежала на кріслі, рюкзак із зошитами й підручниками, то зрозуміла: це реальність. Уля прокинулася від того, що почалася війна.

— Мамо, — схлипувала Уля, повертаючись до дверей. — Що буде далі?

Тарасик, певно, відчувши, що щось не так, захникав.

— Дітки мої, — кинулася до дитячої мами. — Ми мусимо зібрати речі... на випадок, якщо доведеться їхати.

— Їхати?! — голосніше, ніж сама того хотіла, вигукнула Уля. — Я не хочу нікуди їхати.

— Так треба, — пролунав суровий голос батька. — Поїдете до баби Зосі в Яремче. Там не стріляють, там поки безпечно.

— А ти, тату? — запитала Уля.

— А я піду воювати, — відповів він і миттю виїшов із кімнати, не глянувши нікому в очі.

Тарасик геть розплакався. Уля дивилася на маму, сподіваючись, що та скаже щось добре, але, мабуть, доброго нічого не було. Як вони можуть залишити свій дім? Та ще й поїхати так далеко... Аж у Яремче. Уля згадала про всі свої сукні й подумала, скільки з них вона зможе взяти з собою. А потім зрозуміла: аніскільки. Кому там потрібні її сукні? Кому взагалі зараз щось потрібно? Стільки часу їм казали, що робити в разі війни, а зараз навіть мама з татом мали такий вигляд, ніби не знали, що чекає на них попереду. Уля стримала сльози, підійшла до свого шкільного рюкзака й дістала всі зошити та підручники.

— Правильно, донечко, — схлипнула мама. — Візьміть по улюбленій іграшці ще.

Із цими словами вона вийшла слідом за татом, і Уля почула, як за дверима мама дала волю почуттям. Потім